

Çocuk Haklı Terör

– birinsan · 06 Eylül 2011

Güner Durmaz / birinsan

Okul bitmemişti henüz. Terör olayları iyice tırmanmaya başladı. Memleketin çeşitli yerlerinde bombalama olayları oluyordu. Ama asıl yangın memleketin güneydoğusundaydı. Karakollar, köyler basılıyor, askerler, öğretmenler, polisler, siviller şehit ediliyordu. PKK idi terör örgütünün adı. ASALA'dan el almış. Güzel ülkemizin kaderi haline gelmişti karışıklıklar. Vatanımın toprakları verimli olduğundan, bedeninde hep, parazitler de beslerdi. Arada bir ahlak ve milliyetçilik antikoruyla tedavi oluyordu memleketim, parazitler ölüyordu ama çok geçmeden mutasyona uğrayan parazitler yeniden peydah oluyordu.

Şimdiki illet de PKK idi işte. Birkaç çapulcu diyordu, televizyona çıkan, manası çarpıtılmış siyasetçi ama, parazit acayip bir mutasyonla böcek olacaktı gitgide. Çok ilaca ihtiyaç olacaktı, hatta zehire. Biraz inatçı bir böcek, coğrafyanın çetinliği etkilemiş olmalı.

Memleketim yine kan ağlıyordu minicikliğimde olduğu gibi. Dış güçler ve şer odaklarının uzanan elleriymiş bunlar. Sonraları da çok duyacağım bu tabirleri "dış güçler" ve "şer odakları". Hatta duyunca kusasım gelecek. Bu iğrenti, terimin tarif ettiği güçlere değil elbet. Koca kafalı kodamanların "Bizim bir suçumuz yok, biz bir şey yapmadık valla. Bir ecnebi el geldi orayı karıştırdı." der gibi, basit, kaypak, ahmak, beceriksiz, kendini aşağılayıcı tanımlamaları iğrendirmişti beni.

Elbette ki böylesi gürbüz bir bedenden herkes yararlanmak ister. Kendini korunmasız ve koşulsuz teslim edersen; en ağır yükleri de taşıtırlar, fedai olarak kullanıp gözdağı da verdirirler. O gürbüz bedende boş bir kafa varsa, kandırıp başkasıyla kavga da ettirirler, elindeki varlıkları da çalarlar, ne isterlerse yaptırırlar elbet.

Ama, bu beden benim. Bu kafa da benim kafam. Biz saf mıyız, ödle mi?

İnanç özgürlüğünü öğretmedik. İnanç özgürlüğüne hasım, mezhep kavgalarına gebe bir karmaşa yaratıp bıraktık. Vatandaş olmayı öğretmedik, etnik kavgaların karnı burnunda.

Kafaları niye boş bıraktık ki? Biz doğrularımızı öğretmezsek, başkalarının gelip kendi istediklerini aşılacağını düşünemedik mi? Yoksa koca kafalı kodamanların kafası bunu da düşünemeyecek kadar boş mu?

Marmara ve çevresi endüstriye boğulurken, doğuya gittikçe azalan ve en uçta yok olan istihdam mekanları ve aynı paralelde, zoraki kamu görevlilerindeki nicel ve nitel azalmanın sonucu zorlu iklim ve coğrafyayla baş başa kalan insanın, açlığa karşı, illegal doyuma da meyledebileceğini hiç düşünmedik mi? Çok sevdiğim bir büyüğüm söylemişti " İnsan aç kalmaya görsün, inançlarını bile yer" diye. Kitaplar dolusu bilgiyi bir çırpıda koyuvermişti önüme.

Biz kendi bedenimizin "tımar edilmemiş bölgesi"ni görmezken, şu meşhur dış güçler, nasıl, uzaklardan görüyor ve kaşıyordu orayı acaba? Kaşırken de herhalde "dur sen uzanamazsın, yardım edeyim" diyordu ki, büyüklerin gıki çıkmıyordu.

Uzanan eli nasıl görmezler bilmem ki. Öyle ya; valisi var, kaymakamı var, istihbarat teşkilatı var, askeri var, polisi var, doktoru var, öğretmeni var, araştırmacısı var, gazetecisi var, amiri var, memuru var, var oğlu var. Hepsini de vatansever, Atatürkçü, okumuş, ufku geniş insanlar...

Bir araştırma yazısında okumuştum. Ülkemizde, yüzde on nispetinde özürlü vatandaşımız varmış. Ya örnek kütle yanlış seçilmiş, ya da devlet bilinenden çok daha fazla özürlü istihdam ediyor.

Olan olmuş artık, kimi hissedememiş, kimi görmemiş, kimi görmüş algılayamamış, kimi algılamış önemsememiş, kimi anlatamamış, kimi duymazdan gelmiş, kimi bana ne demiş, kimi yalnızca seyretmiş, kimi bıyık altından, kimi içinden neredeyse tam altından gülmüş, kimi sesini duyuramamış, daha yüzlerce özür... Ama kabahatin büyüklüğünü tarif mümkün değil. Sonra hepsinin dili çözülür; "nerede bu devlet". Cevap soruda değil soruyu soranın içinde.

Çocukluğuma dönmüş gibiyim. Eskiden dinliyordum şimdi izliyorum. Anaların, eşlerin, çocukların, sevenlerin, arkadaşların, omuzdaşların feryadını duymaya ve görmeye başladım. Yine yürekler yanıyor. Yine askere giden evlatlar dönünceye kadar, analar dokuz doğuruyor.

Küçükken dinliyordum, şimdi izliyorum. Hikaye aynı, manzara aynı, sonuç aynı; kin, kan, gözyaşı. Herkes ölmek için sırasını bekliyor. Ölen de öldüren de aynı vatanın insanı. Çatışmalar milli sınırlar içinde. Arada isimler değişiyor, TİKKO oluyor, Hizbullah oluyor, canlar ceset oluyor.

Aynı tarih çarkı dönüyor. Birileri döndürüyor, birileri seyrediyor. Olan çarkın içindekilere oluyor.

"Tarih tekerrürden ibarettir." diye yanlış bir söz vardır. İnönü o yanlış "Ders alınsa tarih tekerrür edermiydi hiç" diyerek düzeltmiş.

Aynı bölgede, Osmanlı zamanında da, Cumhuriyetin ilk yıllarında da isyanlar olmuş. O zamanlar insanın tarifi farklı olduğundan kolayca bastırılmış isyanlar. Şimdi, insan hakları biraz zorluyormuş mücadeleyi. Nasıl bir insan tarifi varsa; biyolojik mi, sosyal mi, yoksa tamamen coğrafyaya mı bağlı. Öyle ya; Bosna'da, Somali'de, Irak'ta ölenler de en azından biyolojik olarak insan.

Elbette biyolojik insanı sosyal insan yapma görevi de devletindir...

Bu tarihi çarkı çeviren bir de tarihi dümen var. Bu dümeni neden görmez ki benim büyüklerim. Yoksa onların ders müfredatlarında bu konular yok muydu? Diyelim ki gizlediler bu mevzuları okutmadılar. Canlı arşivler vardı o zamanlar. İstiklal Savaşı gazilerimiz yaşıyorlardı.

Dinlemediniz mi dedelerinizi hiç? Yoksa duymazdan mı geldiniz? Önemsemediniz mi? Unuttunuz mu?

Yoksa dünyadaki tüm aptallar gibi " Biz Kendi Dersimizi Yaşayarak Öğreniriz." mi dediniz?

"Tarih pek çok derdin ilacıdır. Ancak fitil olarak kullanılmamalıdır." bir insan